

Lieta C-700/21

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar
Tiesas Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2021. gada 22. novembris

Iesniedzējtiesa:

Corte costituzionale (Itālija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2021. gada 18. novembris

Prasītājs:

O.G.

Persona, kas iestājusies lietā:

Presidente del Consiglio dei Ministri

Pamatlietas priekšmets

Tiesvedība par 2005. gada 22. aprīļa Likuma Nr. 69 18.-bis panta 1. punkta c) apakšpunkta, pamatlietas faktisko apstākļu norises laikā spēkā esošajā redakcijā, atbilstību [Itālijas] konstitūcijai, kuru iesniedzējtiesā uzsāka *Corte d'appello di Bologna* [Boloņas apelācijas tiesa], saistībā ar tāda Eiropas apcietināšanas ordera (turpmāk tekstā – “EAO”) izpildi, kas ir izsniegts pret trešās valsts valstspiederīgo, kas pastāvīgi dzīvo Itālijā.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Itālijas tiesiskā regulējuma EAO fakultatīvas neizpildīšanas pamatu jomā – daļā, kurā izpildes tiesu iestādēm ir liegts atteikties nodot trešo valstu valstspiederīgos, kuri uzturas vai dzīvo Itālijā – saderība ar Pamatlēmuma 2002/584/TI 4. panta 6. punktu, to skatot kopā ar šī pamatlēmuma 1. panta 3. punktu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 7. pantu.

Prejudiciālie jautājumi

a) Vai Padomes Pamatlēmuma 2002/584/TI (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm 4. panta 6. punkts, to interpretējot saskaņā ar šī pamatlēmuma 1. panta 3. punktu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (Harta) 7. pantu, nepieļauj tādu tiesisko regulējumu kā Itālijas tiesiskais regulējums, kas – ar Eiropas apcietināšanas orderi, kas ir izsniegts brīvības atņemšanas soda vai drošības līdzekļa izpildei, saistītā procedūrā – absolūti un automātiski liedz izpildes tiesu iestādēm atteikties nodot trešo valstu valstspiederīgos, kuri dzīvo vai uzturas tās teritorijā, neatkarīgi no to saiknēm ar šo valsti?

b) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, pamatojoties uz kādiem kritērijiem un nosacījumiem šādas saiknes ir jāuzskata par tik būtiskām, lai tās liktu izpildes tiesu iestādei atteikt nodošanu?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Padomes Pamatlēmums 2002/584/TI (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm (turpmāk tekstā – “pamatlēmums”), it īpaši 4. panta 6. punkts un 1. panta 3. punkts un 5. panta 3. punkts.

Eiropas Savienības Pamattiesību harta (turpmāk tekstā – “Harta”): 7. pants.

Atbilstošās starptautisko tiesību normas

Eiropas Cilvēktiesību konvencija (turpmāk tekstā – “ECTK”): 8. pants.

Starptautiskais pakts par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām: 17. panta 1. punkts.

Atbilstošās valsts tiesību normas

Costituzione [Itālijas konstitūcija]: 2., 3., 11. pants, 27. panta trešā daļa, 117. panta pirmā daļa.

Legge del 22 aprile 2005, n. 69 – Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d’arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri [2005. gada 22. aprīļa Likums Nr. 69 – Noteikumi valsts tiesību pielāgošanai Padomes Pamatlēmumam 2002/584/TI (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm] (turpmāk tekstā – “Likums Nr. 69/2005”), it īpaši:

- 18.-bis panta 1. punkta c) apakšpunkts, kas tika iekļauts ar 2019. gada 4. oktobra Likuma Nr. 117 6. panta 5. punkta b) apakšpunktu un saskaņā ar kuru EAO izpildes Itālijas tiesu iestāde var atteikties nodot – ar mērķi izpildīt izsniegšanas valsts piespriesto brīvības atņemšanas sodu vai drošības līdzekli – pieprasīto personu, kura ir Itālijas valstspiederīgais vai citas Savienības dalībvalsts valstspiederīgais, kas likumīgi un faktiski uzturas vai dzīvo Itālijas teritorijā, ar nosacījumu, ka izpildes valsts paredz soda vai drošības līdzekļa izpildi Itālijā;
- 19. panta 1. punkta c) apakšpunkts, pamatlietas faktisko apstākļu norises laikā spēkā esošajā redakcijā, saskaņā ar kuru, ja persona, uz kuru attiecas EAO, ir Itālijas valsts valstspiederīgais vai iedzīvotājs, tās nodošana kriminālvajāšanas nolūkos ir pakārtota nosacījumam, ka personu, pēc tās nopratināšanas, nogādā atpakaļ izpildes dalībvalstī, lai izciestu brīvības atņemšanas sodu vai piespiedu līdzekli, kas tai piespriests izsniegšanas dalībvalstī.

Īss pamatlietas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 Prasītājam, Moldovas valstspiederīgajam, kurš pastāvīgi dzīvo Itālijā, Rumānijā ar galīgu tiesas spriedumu ir piespriests piecu gadu cietumsods par izvairīšanās no nodokļu maksāšanas un ienākumu nodokļu un PVN samaksai maksājamo summu piesavināšanās noziegumiem, kuri tika izdarīti sabiedrības ar ierobežotu atbildību administratora statusā laikā no 2003. gada septembra līdz 2004. gada aprīlim. 2012. gada 13. februārī *Pretura di Braşov* [Brašovas pirmās instances tiesa, Rumānija] izsniedza pret viņu EAO, kura mērķis ir soda izpilde.
- 2 Ar 2020. gada 7. jūlija spriedumu *Corte d'appello di Bologna* [Boloņas apelācijas tiesa, turpmāk tekstā – “Apelācijas tiesa”] pieņēma lēmumu par prasītāja nodošanu izsniegšanas tiesu iestādei.
- 3 Pēc ieinteresētās personas kasācijas sūdzības 2020. gada 16. septembrī *Corte di cassazione* [Kasācijas tiesa] atcēla minēto spriedumu, nosūtot lietu atkārtotai izskatīšanai un aicinot Apelācijas tiesu izvērtēt iespēju uzdot jautājumus par Likuma Nr. 69/2005 18.-bis panta 1. punkta c) apakšpunkta atbilstību [Itālijas] konstitūcijai vairākos aspektos.
- 4 Ar 2020. gada 27. oktobra rīkojumu Apelācijas tiesa – vispirms konstatējot, ka prasītājs ir pietiekami pierādījis savu stabilu ģimenes un darba saikni ar valsts teritoriju, kurā viņš dzīvo kopā ar sievieti, kas ir Itālijas iedzīvotāja un ar kuru viņam ir dēls, šobrīd 12 gadus vecs – uzdeva iesniedzējtiesai iepriekš izklāstītos jautājumus par atbilstību konstitūcijai.

***Corte d'appello di Bologna*, tiesas, kura izskata pamatlietu pēc būtības, galvenie argumenti**

- 5 Apelācijas tiesai ir radušās šaubas par Likuma Nr. 69/2005 18.-bis panta 1. punkta c) apakšpunkta – daļā, kurā šī EAO fakultatīvas neizpildīšanas pamata piemērošanas joma ir ierobežota ar Itālijas valstspiederīgajiem un citu dalībvalstu valstspiederīgajiem, kuri likumīgi un faktiski uzturas vai dzīvo Itālijas teritorijā, tādējādi izslēdzot trešo valstu valstspiederīgos, kuri nevarētu izsniegšanas dalībvalstī piespriesto sodu izpildīt Itālijā, pat, ja viņi likumīgi un faktiski uzturas vai dzīvo Itālijā un šajā valstī ir izveidojuši būtiskas un stabilas saiknes – atbilstību konstitūcijai.
- 6 Tādējādi minētais pants, ar kuru Itālijas tiesību sistēmā ir transponēts pamatlēmuma 4. panta 6. punkts, nepamatoti sašaurinot šī pēdējā minētā panta piemērošanas jomu, kura savukārt attiecoties uz ikvienu, kas uzturas vai dzīvo izpildes valstī.
- 7 Tas esot pretrunā notiesātās personas sociālās reintegrācijas mērķim, kas esot pamatlēmuma 4. panta 6. punkta, kā arī tā 5. panta 3. punkta pamatā. Faktiski sociālā reintegrācija būtu jāgarantē ikvienai notiesātai personai neatkarīgi no valstspiederības. Soda izpildes noteikšana ārvalstī varētu būt arī pretrunā Konstitūcijas 27. panta trešajā daļā paredzētajai soda rehabilitācijas funkcijai attiecībā pret notiesāto personu, kurai Itālijā ir stabilas ģimenes un sociālās saiknes, kā arī tās tiesībām uz privāto un ģimenes dzīvi.
- 8 Šajā ziņā Apelācijas tiesa apgalvo, ka, lai arī lēmums transponēt valsts tiesībās pamatlēmuma 4. pantā paredzētos EAO fakultatīvas neizpildīšanas pamatus ietilpst dalībvalstu rīcības brīvībā, ja šīs valstis izlemj to izdarīt, tām ir jāievēro minētās tiesību normas saturs, bez iespējas mainīt tās piemērošanas jomu atkarībā no personas valstspiederības vai uzturēšanās ilguma izpildes valstī.
- 9 Turklāt Apelācijas tiesa uzskata, ka atšķirīgā attieksme pret trešo valstu valstspiederīgajiem – kura izriet, pirmkārt, no Likuma Nr. 69/2005 18.-bis panta 1. punkta c) apakšpunkta (EAO izpilde ar soda izpildes mērķi) un, otrkārt, no šī likuma 19. panta 1. punkta c) apakšpunkta (EAO izpilde ar kriminālvajāšanas mērķi) – esot nepamatota. Faktiski, ja pirmā tiesību norma izslēdzot nodošanas fakultatīva atteikuma pamata piemērošanu trešo valstu valstspiederīgajiem, pat, ja viņi integrējušies Itālijā, otrā tiesību norma ir piemērojama arī minētajiem valstspiederīgajiem, kuriem būtu tiesības izpildīt Itālijā sodu, kas pēc tiesas procesa var tikt piespriests izsniegšanas valstī.
- 10 Visbeidzot, trešo valstu valstspiederīgo neiekļaušana Likuma Nr. 69/2005 18.-bis panta 1. punkta c) apakšpunkta piemērošanas jomā esot pretrunā Konstitūcijas 2., 3., 11. pantam, 27. panta trešajai daļai un 117. panta pirmajai daļai, tās skatot kopā ar pamatlēmuma 4. panta 6. punktu, kā arī Hartas 7. pantu, ECTK 8. pantu un Starptautiskā pakta par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām 17. panta 1. punktu.

Pamatlietas pušu galvenie argumenti

- 11 *Presidente del Consiglio dei ministri* [Ministru padomes priekšsēdētājs], kas ir persona, kura ir iestājusies lietā, lūdz atzīt jautājumus par atbilstību konstitūcijai par nepieņemamiem vai nepamatotiem.
- 12 Persona, kas iestājusies lietā, uzskata, ka iespēja atsaukties uz konkrēto atteikuma pamatu un izcelt Savienības dalībvalsts valstspiederīgā, kas nav trešās valsts valstspiederīgais, integrāciju valsts teritorijā [jeb saikni ar to], ir cieši saistīta ar tiesību un brīvību kopumu, kas izriet no Savienības pilsonības; tādējādi šis atteikuma pamats, kas balstīts uz Savienības pilsoņa statusu, esot piemērojams vienīgi dalībvalstu valstspiederīgajiem, kā tas turklāt izriet no pamatlēmuma sagatavošanas dokumentiem.
- 13 Turklāt pamatlēmums būtu jāinterpretē, ievērojot vispārējo savstarpējās spriedumu atzīšanas principu, kas paredz, ka atteikums izpildīt EAO ir izņēmums no apcietināšanas ordera izpildes vispārējā principa, un kā piemērošanas joma nevar tikt ierobežota ar pamatlēmuma 4. panta 6. punktu, kā to interpretē Apelācijas tiesa (skat. spriedumus, 2018. gada 13. decembris, *Sut*, C-514/17, 28. punkts, un 2009. gada 6. oktobris, *Wolzenburg*, C-123/08). Tātad dalībvalstis nevarētu paplašināt EAO izpildes atteikuma pamatus ārpus pamatlēmumā paredzētajiem gadījumiem.
- 14 Tādējādi pamatlēmuma 4. panta 6. punkts esot pareizi transponēts ar Likuma Nr. 69/2005 18.-bis panta 1. punkta c) apakšpunktu.
- 15 Persona, kas iestājusies lietā, atsaucas arī uz 2020. gada 2. aprīļa spriedumu *Ruska Federacija*, C-897/19, kurā Tiesa esot atkārtoti apstiprinājusi, ka Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 18. pantā paredzētais aizliegums diskriminēt pilsonības dēļ nav piemērojams atšķirīgajai attieksmei pret dalībvalstu un trešo valstu valstspiederīgajiem un ka LESD 21. pants, kurā ir paredzētas tiesības brīvi pārvietoties un dzīvot dalībvalstīs, nav piemērojams trešo valstu valstspiederīgajiem.
- 16 Persona, kas iestājusies lietā, turklāt apgalvo, ka notiesātās personas rehabilitācija neesot Pamatlēmumā 2002/584 īpaši izvirzītais mērķis; savukārt tā sasniegšana tiek sekota ar Padomes Pamatlēmumu 2008/909/TI (2008. gada 27. novembris) par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu attiecībā uz spriedumiem krimināllietās, ar kuriem piespriesti brīvības atņemšanas sodi vai ar brīvības atņemšanu saistīti pasākumi, lai tos izpildītu Eiropas Savienībā (turpmāk tekstā – “Pamatlēmums 2008/909/TI”).
- 17 Runājot par atšķirīgo attieksmi pret trešo valstu valstspiederīgajiem, kura izriet, pirmkārt, no Likuma Nr. 69/2005 18.-bis panta 1. punkta c) apakšpunkta un, otrkārt, no šī likuma 19. panta 1. punkta c) apakšpunkta, tā neesot nepamatota, jo apcietināšanas ordera procesuālais mērķis esot cits, proti, samazināt aizmugurisku [*in absentia*] procesu skaitu.

- 18 Katrā ziņā aplūkojamajās Savienības tiesību normās un minētajās Itālijas tiesību normās paredzētais uzturēšanās jēdziens būtu jāinterpretē tādējādi, lai tas ietvertu vienīgi Itālijas valstspiederīgos un citu Savienības dalībvalstu valstspiederīgos, kuri likumīgi un faktiski uzturas Itālijā, lai šo tiesību normu piemērošanas jomas sakristu.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 19 Iesniedzējtiesa uzsver Apelācijas tiesas uzdoto jautājumu par atbilstību konstitūcijai būtiskumu un to, ka šo jautājumu atzīšana par pamatotiem varētu izraisīt atteikumu nodot prasītāju izsniegšanas valstij un tādējādi tā soda izpildi Itālijai. Savukārt, ja šie jautājumi tiks atzīti par nepamatotiem, Apelācijas tiesai būs pienākums pieņemt lēmumu par prasītāja nodošanu.
- 20 Vispirms iesniedzējtiesa norāda, ka pēc Apelācijas tiesas rīkojuma pieņemšanas Likuma Nr. 69/2005 18.-bis pants ir ticis grozīts ar 2010. gada 2. februāra Legīslatīvā dekrēta Nr. 10 (turpmāk tekstā – “Legīslatīvais dekrēts Nr. 10/2010”) 15. panta 1. punktu. Jaunajā Likuma Nr. 69/2005 18.-bis panta 2. punktā, kas ir aizstājis agrāk spēkā esošo 18.-bis panta 1. punkta c) apakšpunktu, attiecībā uz iespēju atteikt tāda citas Savienības dalībvalsts valstspiederīgā nodošanu, kurš likumīgi un faktiski uzturas vai dzīvo Itālijā, ir pievienota prasība, ka šīm valstspiederīgajam ir likumīgi vai faktiski jāuzturas vai jānodzīvo Itālijā vismaz pieci gadi. Attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgajiem nekas nav mainījies.
- 21 Arī Likuma Nr. 69/2005 19. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir ticis grozīts ar Legīslatīvo dekrētu Nr. 10/2010. Šajā 19. pantā, kas ir piemērojams EAO, kuru mērķis ir kriminālvajāšanas īstenošana – un agrāk tajā bija paredzēts, ka gan Itālijas, gan citu dalībvalstu valstspiederīgo, kā arī trešo valstu valstspiederīgo, kuri uzturas vai dzīvo Itālijā, nodošana ir pakļauta nosacījumam, ka soda piespriešanas gadījumā soda izpildei personu nosūtīs atpakaļ uz Itāliju – 1. punkta b) apakšpunktā šobrīd ir paredzēts, ka nodošana ir pakļauta minētajam nosacījumam vienīgi attiecībā uz Itālijas valstspiederīgajiem un citu Savienības dalībvalstu valstspiederīgajiem, kuri likumīgi un faktiski uzturas Itālijā vismaz piecus gadus.
- 22 Katrā ziņā *ratione temporis* pamatlietai ir piemērojams pirms minētajiem grozījumiem spēkā esošais tiesiskais regulējums.
- 23 Runājot par iepriekš 8. punktā izklāstīto Apelācijas tiesas argumentu, iesniedzējtiesa uzskata, ka tas nav pārliecinošs, un, šajā saistībā atsaucoties uz iepriekš minēto spriedumu *Wolzenburg* (it īpaši 58., 59. un 62. punktu), precīzē, ka Tiesa jau ir atzinusi dažus dalībvalstu ieviestos atteikuma pamatu ierobežojumus par likumīgiem. Tā apgalvo, ka tomēr, ja pamatlēmuma 4. panta 6. punktā paredzētais fakultatīva atteikuma pamats transponējošajā valsts tiesiskajā regulējumā ir regulēts veidā, kas neatbilst Savienības tiesību principiem un pamattiesībām, atsauce uz kuriem ir ietverta arī pamatlēmuma 12. apsvērumā

un 1. panta 3. punktā, valsts tiesiskais regulējums būtu pretrunā šī pamatlēmuma 4. panta 6. punktam.

- 24 Iesniedzējtiesa uzskata, ka aprakstītie jautājumi, kuri attiecas uz pamatlēmuma 4. panta 6. punkta interpretāciju, attiecas uz aspektu, kas Tiesas judikatūrā vēl nav ticis aplūkots, proti, uz attiecībām starp minēto tiesību normu un trešās valsts valstspiederīgā, uz kuru attiecas EAO, pamattiesību aizsardzību. Tāpēc ir jānosaka, vai, un attiecīgā gadījumā ar kādiem nosacījumiem, trešās valsts valstspiederīgajam, kurš uzturas vai dzīvo izpildes valstī, ir pamattiesības netikt izraidītam no šīs valsts teritorijas soda vai drošības līdzekļa izpildei izsniegšanas valstī.
- 25 Turklāt, tā kā EAO joma ir pilnībā saskaņota ar konkrēto pamatlēmumu, pamattiesību aizsardzības līmenis, kas var ierobežot citu dalībvalstu tiesu nolēmumu savstarpējās atzīšanas pienākumu, noteikti ir tas, kas izriet no Hartas un no Līguma par Eiropas Savienību 6. panta. Pilnībā saskaņotajās jomās savukārt dalībvalstīm ir liegts piemērot tikai valsts standartus pamattiesību aizsardzībai, ja tas var aizskart Savienības tiesību pārkumu, vienotību un efektivitāti (spriedumi, 2013. gada 26. februāris, *Fransson*, C-617/10, 29. punkts, un 2013. gada 26. februāris, *Melloni*, C-399/11, 60. punkts).
- 26 Iesniedzējtiesa, vispirms atgādinot autonomus jēdzienus persona, kas “uzturas” un “paliek” [jeb dzīvo] izpildes valsts teritorijā, atbilstoši Tiesas definīcijai 2008. gada 17. jūlija spriedumā *Kozłowski*, C-66/08, apgalvo, ka aplūkojamajā lietā uzdotajos jautājumos ir jaunie aspekti salīdzinājumā ar Tiesas judikatūru EAO jomā, kura tika izstrādāta minētajos spriedumos *Kozłowski* un *Wolzenburg*, vai 2012. gada 5. septembra spriedumā *Lopes da Silva Jorge*, C-42/11.
- 27 Iesniedzējtiesa turklāt precizē, ka iepriekš tā jau ir atzinusi, ka [Itālijas] konstitūcijai ir pretrunā pamatlēmumu transponējošais Itālijas tiesiskais regulējums, daļā, kurā tajā netika paredzēts atteikums nodot, papildus Itālijas valstspiederīgajam, arī citas Eiropas Savienības dalībvalsts valstspiederīgo, kurš likumīgi un faktiski uzturas vai dzīvo Itālijas teritorijā, ar mērķi izpildīt brīvības atņemšanas sodu Itālijā.
- 28 Runājot par notiesātās personas sociālo reintegrāciju, iesniedzējtiesa atgādina, ka “Pamatlēmuma 4. panta 6. punktā noteiktā fakultatīvas neizpildes pamata mērķis *inter alia* ir ļaut izpildes tiesu iestādei piešķirt īpašu nozīmi iespējai palielināt pieprasītās personas iespējas reintegrēties sabiedrībā pēc uzliktā soda beigām” (spriedumi *Kozłowski*, *Wolzenburg* un *Lopes da Silva Jorge*), un citē arī Pamatlēmuma 2008/909/TI, kas ir piemērojams arī trešo valstu valstspiederīgajiem, 9. apsvērumu, saskaņā ar kuru “soda izpildei izpildes valstī vajadzētu palielināt nosodītās personas sociālās rehabilitācijas iespēju. Lai pārliecinātos par to, ka soda izpilde izpildes valstī atbildīs mērķim sekmēt notiesātās personas sociālo rehabilitāciju, sprieduma valsts kompetentajai iestādei vajadzētu ņemt vērā tādus aspektus kā, piemēram, personas piesaiste izpildes

valstij, vai šī persona izpildes valsti uzskata par vietu, ar kuru viņu saista ģimene, valoda, kultūra, sociālas vai ekonomiskas un citas saiknes”.

- 29 Pati Tiesa nesen ir uzsvērusi saikni starp šo pēdējo pamatlēmumu un Pamatlēmumu 2002/584/TI, atzīstot, ka “Savienības likumdevēja paredzētajai sasaistei starp Pamatlēmumu 2002/584 un Pamatlēmumu 2008/909 ir jāpalīdz sasniegt mērķi – atvieglot attiecīgās personas sociālo rehabilitāciju. Turklāt šāda rehabilitācija ir ne tikai notiesātās personas interesēs, bet arī Eiropas Savienības interesēs vispār” (spriedums, 2020. gada 11. marts, SF, C-314/18, 51. punkts).
- 30 Turklāt iesniedzējtiesa uzsver, ka arī citos Savienības normatīvajos aktos ir paredzēta trešās valsts valstspiederīgā, kurš likumīgi un faktiski uzturas vai dzīvo dalībvalstī, intereses netikt izraidītam no šīs valsts aizsardzība, piemēram, Padomes Direktīvā 2003/109/EK (2003. gada 25. novembris) par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji (it īpaši 12. panta 4. punkts), vai Padomes Direktīvā 2003/86/EK (2003. gada 22. septembris) par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanu (it īpaši 17. pants).
- 31 Visbeidzot, iesniedzējtiesa atsauca uz Eiropas Cilvēktiesību Tiesas (turpmāk tekstā – “ECT”) judikatūru par ECTK 8. pantu. Faktiski ECT, soda funkciju starpā arvien vairāk uzsverot notiesātās personas sociālo rehabilitāciju (spriedums, 2016. gada 26. aprīlis, *Murray* pret Nīderlandi, 102. punkts; spriedums, 2015. gada 30. jūnijs, *Khoroshenko* pret Krieviju, 121. punkts; 2013. gada 9. jūlijs, *Vinter* pret Apvienoto Karalisti, 115. punkts), ir uzskatījusi, ka brīvības atņemšanas soda izpilde lielā attālumā no notiesātās personas ģimenes dzīvesvietas var izraisīt ECTK 8. panta pārkāpumu, ņemot vērā saistītās ieslodzītā un viņa ģimenes grūtības uzturēt regulārus un biežus kontaktus, kas savukārt ir svarīgi soda sociālās rehabilitācijas funkcijām (spriedums, 2017. gada 7. marts, *Polyakova* u.c. pret Krieviju, 88. punkts). Pēdējā minētajā spriedumā ECT turklāt uzsvēra, kā minētie principi ir apstiprināti [Eiropas Padomes] Ministru komitejas 2006. gada 11. janvāra ieteikumos dalībvalstīm par Eiropas ieslodzījuma vietu noteikumiem (*European Prison Rules*), kuru 17. panta 1. punktā ir īpaši noteikts, ka ieslodzītie ir jāievieto cietumos, kas atrodas pēc iespējas tuvāk to mājām vai sociālās rehabilitācijas vietai. ECT judikatūrā ir turklāt uzsvērtā nepieciešamība, ka nolēmos, kuri katrā ziņā paredz ārvalstnieka izraidīšanu no valsts teritorijas, vienmēr ir jāatrod taisnīgs līdzsvars starp šīs izraidīšanas pamatā esošajiem iemesliem un pretrunīgajiem iemesliem aizsargāt ieinteresētās personas tiesības, kuras pamatojas uz ECTK 8. pantu, netikt izraidītam no vietas, kurā tā uztur savu sociālo, darba, ģimenes un emocionālo attiecību nozīmīgāko daļu, it īpaši, ja ārvalstnieks ir precējies vai viņam ir bērni tās valsts teritorijā, no kuras viņš būtu izraidāms, un *a fortiori* gadījumā, ja viņš ir dzimis vai audzis šajā valstī, lai arī nav ieguvis tās pilsonību (spriedums, 2020. gada 24. novembris, *Unuane* pret Apvienoto Karalisti, 72. punkts; spriedums, 2016. gada 19. maijs, *Kolonja* pret Grieķiju, 48. punkts; spriedums, 2008. gada 23. jūnijs, *Maslov* pret Austriju, 68.–76. punkts; spriedums, 2006. gada 18. oktobris, *Üner* pret Nīderlandi, 57. punkts; 2001. gada 2. augusts, *Boultif* pret Šveici, 48. punkts).

- 32 Tā kā šī lieta, lai arī tajā ir iesaistīta persona, kurai šobrīd nav piemērots brīvības atņemšanas līdzeklis, izraisa interpretācijas jautājumus saistībā ar galvenajiem EAO darbības aspektiem, un tā kā pieprasītā interpretācija var radīt vispārējās sekas gan attiecībā uz iestādēm, kurām ir jāsadarbojas EAO ietvaros, gan attiecībā uz pieprasīto personu tiesībām, iesniedzējtiesa lūdz Tiesu šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu izskatīt paātrinātā tiesvedībā saskaņā ar Tiesas Reglamenta 105. pantu.

DARBA VERSIJA